

לאה איני

השמלה

אני אהיה כלה אפורה... אני אלבש אפור. ויהיו לי רק שני תכשיטים: טבעות שחורות מתחת לעיניים, ומוקוס ירוק כאף. ציצי אחד שלי יהיה בחוץ, והשני כמעט. מאחור יהיה לי פתח לישבנים ולחריץ, בגזרה של לב. חוץ מזה אני אהיה יחפה. אבל על רגל אחת אני אגרוב גרב משי. אני לא חושבת שאתאפר, אבל על השיער הקצר שלי אסדר זר מצמיג האופניים של דובי, ובתור הינומה אני אשים עיתון. פרחים אני לא אחזיק. אולי קוץ. ובעצם, אולי אורכידיאה. זהו... אני חושבת שככה אתחתן.

"מישהי צריכה להיות כאן"

החייט המצויר ההוא, מספר ילדים נשכה, שהרג שבעה זבובים במכה, זימזם לה בראש...

היא דיפדפה במגזינים מרופטים במספרה ליד בית הוריה, משתדלת להימנע מלהדביק את כריות אצבעותיה בדיוק בקצות הרפיים של הכרמו.

כלות לרגע, עוצרות נשימה, סינוורו אותה מבין העמודים שדיפדפה במגושם, אבל העין מיהרה להתעייף. אורכידיאות לבנות וסחלבים שצמחו לממדים מפלצתיים שילחו ענפים ברמות צווארים, זרועות, ולפרקים אף ירך חשופה, חטובה, כאילו בלעו נשים, שלמות. צמיד פנינים, מן הסתם מזויף, נענר ברישול על יד גבעולית, גבעולית מדי, ונזר יהלומים הידק עלי כותרת של תוספות שיער.

מצאת משהו? הכי חשוב זה להידלק על דוגמה, בטח, כשצריך לקחת בחשבון את הגזרה הבעייתית שלך... אחרי זה, התפירה והכל, משחק ילדים...

בטח משחק ילדים, נראה אותם חושבים ככה גם אחרי הסיוט של השנה הראשונה, הפריעה לספרית כלומר מעצבת השיער, לקוחה כבת חמישים ששיערה שהלבין, עוצב כעת בדוגמת לשונות ירוקות.

לא, אל תגידי ככה... אין כיף יותר גדול מזה... מה, מתחתנים כל יום?! התעקשה המעצבת, שגם העסיקה, בבקרים, במחסן המספרה, תופרת כלות מקצועית, בחצי

משרה, ושיקעה כעת, בין הקקטוסים שעיצבה, טיט אפרפר. את תישארי עכשיו, ככה, נגיד – היא צימצמה מבט אל שערון האירוסין הלא-אופנתי שעל פרק ידה – שלושת רבעי שעה? שכל הלכן ייעלם לנו... ואת? עיפעפה המעצבת כנגדה, אל תיקחי את זה כל-כך כבר, תחייכי כבר! אפשר לחשוב שזאת הלוויה...

אתמול דווקא מצאה משהו, איזה דגם של חלק עליון, עם מחשוף עדין, מרושת תחרה, שתחתיו צילצלה עד הקרסול הצאית פעמונית. פעמונית ולא פעמון. אני לא אתחפש לסינדרלה שהולכת לנשף, זאת לא אני... ניאוטה אמש לשוב ולהסביר במשלים, בציוורים, את תכונות אופייה באוזני המעצבת שכעת שהתכופפה להרים את המספריים שנפלו לה, בגלל הצחוק המאולץ, הזדרזה ותלשה חרש רבע מן הדף. השמלה הצנועה היתה בשוליו התחתונים, כמעט נבעטת ממנו החוצה בגלל שמלת הקרינולינה תפוחת הבר, שביקשה להכיל את האם החורגת על שתי בנותיה במחוך קצפתי אחר.

טוב, אז תהיי לכלוכית, מה איכפת לי, אבל צריך לבחור פעם, להידלק, החמיצה המעצבת את התלישה, שאך זה התרחשה בגבה, מאפשרת לה סוף כל סוף להרפות את אגרופה מגויר הנייר המעוך שבו תחת המגזין. אחר הצהריים פקדה את דירתה של התופרת שקיבלה מדי פעם עבודות פרטיות, לא בידיעת מעבידתה, באחת השכונות הסמוכות. ככה זה יצא לך בחצי-מחיר, את מבינה, את הרי לא רוצה בר מיוחד או כל מיני קישוטים ותוספות.

לא, אני לא, הסכימה, מוציאה מכיסה באי-חשק את הדוגמה המקומטת, ומשתדלת בכל יכולתה שלא להתרשם מדירת השיכון המבולגנת, ולא להתלקק או להתחכך בכלב הזאב שנשף סביבה בפראות. לאקי, ארצה! ארצה, שבו! את פוחדת? די, די, איפה ליאור, אה? איפה ליאורי? די, די, הוא הנשמה שלו, הבן שלי... חייל עכשיו, בגולני, ישמור אותו אלוהים, נכון לאקי, איפה ליאור? די, די לאקי, ארצה, שבו... הרגיעה וגירתה התופרת את הכלב שלא חדל להלחית בסמוך לרגליה, עצוב ומבולבל וכמה להתיייד. מנערת עליה, אגב כך, את סרט המידות, שגם הוא נמתח ורפה ונמתח.

המתפרה הביתית היתה במרפסת. שולחן העבודה היה קרש גיהוץ קרוע-בר, ומאחוריו, על הקיר קלוף-הצבע, נתלה זוג מדפים בשיטת עשה-זאת-בעצמך, שהועמסו גילי חוטים מאובקים, וקיפודי ספוג שהכסיפו ממחטים וסיכות. כנגד ספת נוער שאי אפשר היה לראות את מושביה בגלל כל הבגדים לתיקון ותפירה שנחו עליה, היה הכלב מבריש את פרוותו על שמלת כלולות סנפירית שנפרשה שם כלאחר-ידי, משירה דמעות פייטים על שטיח ילדים בדוגמת פו הדוב. לבסוף כרע הכלב ארצה ברטינה משונה, ואחר התהפך על צדו, נושא אליה את עיניו בדריכות. היא הסיטה את עיניה. מעט מן הפייטים דבקו בציפורניו. בזנבו. הרבה בגופו של פו הדוב.

הגזרה שלך סופר נשית, אל תתני לרחל לבלבל לך במוח, מותן צרה ואגן קצת רחב,

כמו שצריך! שום דבר, שום דבר, תשמעי לי, יש לי ניסיון... שרחל תתעסק עם השיער, ואת הגוף תשאיר לי, בבקשה... היסתה התופרת את איי-הנחת שלה למראה פעמון החירות הבוסטוני שאך זה שירטטה בחופזה על צדו האחורי של הדף התלוש, כהשלמה לחזיית התחרה. זה יהיה יופי עלייך, את רק צריכה להקפיד לא לאכול כמו חזירה כשתיכנסי להריון, סיימה לקחת את מידותיה, את תמיהותיה, כשהיא עוד השתוממה הכיצד זה גם התופרת החמיצה את כל שאמרה. והרי, לא לחשה. אמרה. אמרה חזייה פשוטה כזאת, לא מדי חשופה. ואמרה חציית משתפלת מטה בעדינות, עד גובה הקרסול. כזאת, כן. וגם חזרה על כך, כמה וכמה פעמים. ומה? תפסה בראשה, כמבקשת להבטיח לעצמה את מחשבותיה: ייתפר כאן מה שייתפר, יוכתם בצבעי הטינוף והגעגועים אשר לכלב, ולקינוח יבלע גם אותה? תמונה קשה, בשחור-לבן, הלמה בה לפתע. תמונה מבויתת. אבל לא מדמיונה. מהיכן?

לא התחייבה במאומה, ביקשה עוד זמן לחשוב. ואף שעמדה בחמתה של התופרת – מה זה איתך? יש לך בכלל תאריך לחתונה שאת מבזבזת את הזמן ככה, או חתן, אם כבר מדברים, החלה בעלת הבן והכלב לצחקק אחריה, על המפתן, מחזיקה באיירצון בקולר המסוגנן, בעוד זה לעס בטירוף את סרט המדידה הצהוב שהסתבך בין רגליו, כן-כן, מחזיקה שרק לא ירוץ אחריה ויתפוס לה נתח חזירות עתידי במדרגות... הנה ששבה היום אחרי-הצהריים למעצבת השיער, לדפדף עוד קצת באותם המגזינים, חוככת בדעתה אם בכל זאת כדאי לשוב למחסן ההלבשה-ידי-שנייה של ויצו, איפה שפתחו סניף מקומי מול בית-הספר היסודי שלה, ואיפה שתמיד, עד היום, נמצאה לה הישועה. אבל למחרת, החתן, סטודנט תכול עיניים, בסוף שנה שלישית לתואר ראשון בפילוסופיה, הציע את אימא שלו. בתור מוכרת תכשיטים, היא מבינה בזה. אמרה שתוכל לסדר לך בד מתאים, ברבע מחיר, בחנות ותיקה, בנחלת בנימין, ואחרי-כך התפירה, יהיה בסדר, יש איזו מישהי, אצלנו ברחוב, שעושה לנו מכפלות למכנסיים, אפשר לשאול...

היא לקחה יום חופש מהסמינר, ונסעה, לפני כן, לאלנבי לבר, לנסות לממש, למרות הכל, את החלומות המאופקים שלה, עם העצמאות הכמעט-כפויה. אני לא מימנתי לימודים לאף ילד שלי, ובטח לא בגיל כזה, נהם אבא שלה, המום מרעיונות ההפקר האלה, כשהודיעה לו, אחרי הצבא, כי היא מבקשת ללמוד. אבל אם את כבר עושה, כרגיל, מה שאת רוצה, אז פה, בבית הזה, אי-אפשר יהיה עוד להשתמש במים וחשמל בלי לשלם! אני נכה, חי מביטוח לאומי, וצריך לעזור... היא התפשרה על לימודי הוראה, שיהיה לה מקצוע, בלי להבין מדוע. ממילא מימנה את לימודיה בעצמה. כן, מורה, מורה, נרגע אבא שלה, מורה זה טוב. יש תמיד עבודה. לא משנה המשכורת, יש גם הרבה חופש, התבלבל בין חופש לחופשות, חופש להתחתן ולטפל בילדים, כל צהריים

היא בבית, המורה... היא עבדה עד שעות הערב המאוחרות, גם בחופשות מהסמינר, ובשבתות ניוונה מן הדמיון.

עכשיו, באוטובוס, לאלנבי, היא חשבה שאפשר היה לקרוא לחופש הזה גם ברידות או נטישה. עוקבת אחרי מחול של שני זכוכים שנלכדו בגב הזוגית הסגורה, שבים וחוקרים, במעוף מצומצם, איזו ציפה רביקה של משהו שנמרח שם והתייבש. כמה הכל נשמו לרווחה כשצייצה יום אחד שמחכה לה למטה חבר. חבר שנהפך לחתן.

את בעצמך תופרת, ואת לא מבינה בזה?! תמהה באוזני אמה ששבה ורביקה שלשום בסירובה. גם העסק הישן-נושן, עם השושנות ברגליים, חזר וליבלב מוקדם מן הצפוי, מונע ממנה לקום מהטלוויזיה, לעשות מאמץ.

בכל זאת, היא בת הזקונים שלך, אמר אבא שלה, מרוח על הספה כהרגלו, בתחתוני שק וללא גופייה. אפשר היה לחשוב שהיא כבר שנים לא גרה כאן, כאילו מעולם לא היתה. נכון שכבר לא נשארנו לנו כוחות, אלגרה, אבל שלא ירמו אותה בבר... תופרת לבנים, טריקו, לא מבינה שום דבר בשמלות כלה, גם את הנדוניה והשמלה של אורה, עשינו אז אצל אשתו של סמואל, החייט...

מי? אבא שלה הפנה רק חצי ראש, אבל איבר המין הרופף בתחתוניו סב עמו.

סמואל החייט, נו, עם הגומה בסנטר, מבית רומנו, שנפטר...

אה, אמר אביה, והמשיך ללוות את שובליה השקופים של רקדנית הבטן בסרט הערבי.

טוב, החנות הזאת, שפעם אורה סיפרה עליה, באלנבי, ליד בנק הפועלים, עוד קיימת? ניסתה את מזלה, כי מה לה ולכל הפקת הכלולות העצמית הזאת. מצד אחד, טבעת החנק של המסורת, מצד אחר חותם ההזנחה. כשאמרה בהתחלה, בארוחת שבת, שהיא בכלל היתה מעדיפה להינשא בשמלה הורית, לבנה, פשוטה, מכותנה, אחותה ובעלה כמעט נחנקו מהרג.

למה שלא תלך עם אורה, באמת? – שבו והראו אבא שלה והזין שלו קצה של עניין. יא, ראי? ראי? ראי? איך העיפה את המקל באוויר, משחקת אתו מאחורי הגב, התלהבה אימא שלה מהרקדנית, רגליה הפורחות וסדוקות העור פשוטות על כיסא קטן מלפניה כשני קבים של עץ מהגוני כבד-משקל.

הממ... אני יותר טוב, מסתכל לה על הישבן... אה? למה אורה לא לוקחת אותה? יום אחד, שתיתן איתה איזה קפיצה שמה, אחרי העבודה...

כבר לא היתה שם. הסתגרה בחדרה, וספרה את הכסף שנשאר לה מהחסכונות. עוד מלה צנועה כדי לתאר חמש שנות עבודה כפקידה בעיתון דועך בשעות הבוקר, ובדוכן להרפסת חולצות בדיונגוף, אחרי הצהריים, לפני הלימודים ובמהלכם, בצד כל מיני עבודות אחרות, כדי להתקיים ולקיים, איכשהו, את החתונה. לרגע נמחק לה התאריך

מהראש. באמת, מה קורה לה עם הזיכרון? על איזה תאריך הוחלט בסוף? השבעה או השמונה? ועם מה חיסל החייט המצויר ההוא, בספר, את הזכובים? בזהירות הפרישה כמה שחשבה כי יספיק לה לבד ולנסיעה, וניגשה לחתוך לעצמה עוד פעם סלט. ככה, ככל שתאכל פחות, תחסוך לה שמלה...

באוטובוס שבה ומישהו את הבליטה בארנק. אם אני נותן כסף, זה יהיה רק אחרי החתונה, בשביל לקנות דברי חשמל לבית. שמלה, מספרה, נעליים, הכל, תסתדרי עם זה לבד, התנה אבא שלה כשהחלו לדבר על מיסוד הקשר. החתן השפיל את ראשו ושינן את יום ביתר שאת. למחרת היתה לו בחינת סוף סמסטר, וממילא מימנה אמו האלמנה את הכל. אפילו את הדירה. למה את לא אומרת משהו... כמה הצלחת לחסוך? אני אסתדר.

אני מצטער, אמר החתן. ולא זכר בדיוק, באותו רגע, מה היה הטיעון של יום בדבר הרשמים והאידיאות. המתח קינן בפניו היפות. אילו יכולתי, הייתי עוזר לך, אבל את יודעת שאני בעצמי כבר...

אני לא מרשה לך לממן גם את זה. אני אסתדר. אל תדאג, לא אבוא עירומה. חבל, אבל אחר-כך, בשבילי, כן, אני מקווה, לחש החתן, ורכן קדימה, ורכן עוד יותר נמוך, ונישק את מותניה הצרים, בינתיים, עד אשר תיכון תקופת החזירות. פתחה בכוח את זוגיית האוטובוס והניחה לזכובים לצאת לחופשי. משוש אחד שחור ומעוקל נותר למוכרת. מזכרת של מה? מי יוכל לספר? ירדה והיפשה ברחוב המפויה את החנות שחציה בדים מקסימים, ייבוא מהמזרח, וחציה כלי בית ומתנות פיצוץ לחתן ולכלה, כמו שהדריכה אותה אחותה בטלפון. כד ענק של שיש מעוטר טווסים סרייטעם חרץ לשונות דהויית של שיפון, ברוקד ומשי בחלון הראווה. ריח של עיפוש קידם אותה, ויותר מדי אנשים שמישו את הסחורה.

לא לגעת, לא לגעת בסחורה, סהרינה, פה, תעזור לכם, מי שצריך, סהרינה, סהרינה, לכי תראי מה רוצה האשה, חזר על עצמו איראני קשיש בעל פני ברונזה ושפתיים דקות, שישב מאחורי הקופה. טוב באבא, טוב באבא, פעתה סהרינה, אישם, מבין ים גלילי הבדים שעל השולחנות.

לא העזה לשלוח אצבע, אבל גברת אחת, ארוזה בסארי צבעוני, או גלימה, ומאוד מבושמת, כבר ניגשה אליה בחגיגיות. היא האשה הרוצה? אליה התכוונו? הרשמים הם התנסויות ישירות של החושים, ואילו האידיאות הן רק זיכרונות של רשמים מוכללים, חילצה אז את החתן מהשכחה הרגעית, מהאינסיפור. הי, התמוגג, לא סתם אני מספר לך על הלימודים! הכל את סופגת, מה? פילוסופית קטנה... והיא נבלעה עמוק בחיבוקו הלחוצ כבר פחות, ולא שאלה מדוע יש כאלה שנמחקים באיבו של הסיפור? או מדוע, מדוע 'קטנה'?

נעים מאוד, אני ז'אנין, אפשר לעזור? סילסלה עכשיו בתורהמבוגרת-יורת-רבטח של בעל החנות, את שמה בניגון פרסי מתקתק. מילמלה משהו בחזרה, וברגע הבא, לאחר שמילמלה עוד משהו, כבר הורשתה למשש אריג שנהב עבה, מרוקם זהב, שנכרך ונלפף סביבה כחבל. עתה שלחה אצבעות משושים גולמיות מתחת לפקעת המשי הכבדה כדי לשנוא את הכר מלמטה. אבל ברגע הבא, כאילו נשדרה מהרצון, נפרדה מכספה, מכל כספה, שהספיק בדיוק, והתעופפה משם, מסרבת בבחילה להצעה שתציץ גם בכלי הנוי שבצדה האחר של המערה.

שבעה זבובים או ארבעים? שורדים, החייט ההוא, ושוב התמונה שהמוח שלה רחה את משמעותה. כן, מסרט. מאיזה... בדרך חזרה לבית החבר שחיכה לה כמו שקבעו, בדירתו השכורה – צעדה. מזיעה בתוך חזייתה החדשה, ההדוקה מדי, הנפתחת מקדימה. החלום הרטוב של כל גבר, מותק, ובטח של חתן לעתיד, ליחששה בריח שום המוכרת בחנות הלבנים הזועירה בשכונת מגוריה. תראי כמה זה קל, שליך-שלאק, רואה? בינינו, למי יש כוח לעשות משהו בליל הכלולות, ואם כן, אז החזייה הזאת נולדה לזה, תסמכי עלי, כבר דחפה עצמה מוכרת הלבנים, על אצבעותיה המשלקלקות, אל מאחורי וילון תא המדידה שלה, ורחפה לה שתיים, מאותו הצבע, במבצע.

כשישבה מולו חצי שעה מאוחר יותר, סמוקה ומיוזעת, בחזייתה המרשרשת, עם הסוגר שהטביע, בשביל בין שדיה, חותמת מסחרית, העזה, רק ככה, להוציא ולהראות לו את הכר.

כל-יך הרבה כסף, וכזאת שקית פשוטה? אצבעותיו ריפרפו על המפל השנהבי. זה נורא מבוגר, לא?... כל-יך לא את...

החזירה את האריג היקר לשקית בה נעטף, וכינסה את כתפיה הצנומות מעל חזייתה. שבעה זבובים, שבעה זבובים במכה אחת.

החתן, אחרי שבלע את יום, ושאב, בבחינה היום, בשלוק אחד, את קירקגור, כבר חייג לאמו, מקומט קצת מדאגה. קבעו מעל ראשה, דיברו על כסף, על כך שאין מה לדאוג, שיש ברשותה, כשהבחינה פתאום איך שתי עיניו גילו לפתע את פלא חזייתה. קלאק, מיהרה לחזור השפופרת לעריסתה. היי, תראו מה יש לנו כאן, זה חדש? שליך-שלאק, יפה הפטנט הזה, צחק, ונישק, ורכס, ועוד פעם, שליך-שלאק... לא אתי, לא אסתטי ולא דתי בכלל, שללה את טיעוניו של ההוגה הדני אודות העקידה. שבעה זבובים, שבעה, לא חסר אחד, זוג שדיה המצוממרים הצטנף בין ידי.

כל הבוקר הבא היתה עסוקה בחדרה עד מעל לראשה, וידיה נדקרו אינספור פעמים ממחט הענקים החלודה שמצאה בקופסת התפירה של אמה. שעות ששירטטה, סימנה, גזרה, מדדה, חיברה ותפרה. ואחר כך פרמה ותפרה שוב. ושוב. ולא מדדה. לא העזה. בצהריים מיהרה לאוטובוס, יורדת תחנה-שתיים לפני המקום בו ירדה אמש, ורצה,

כמו... כמו היא שבסרט! נכון, קצת התקדמה. אבל איזה סרט? אסור היה לאחר אל חמותה. עוד מעט חמותה. גם התאריך היכה לפתע בראשה. בספרות עצומות של שעון חוצות בראש מגדל. מתקדם מעצמו. התאריך. השעון. בשבוע הבא. הבא! חמותה לא אהבה אותה. לא אהבה שהכלה לעתיד אינה מסוגלת לשכור לה שמלה מבית אופנה ידוע, ולא שאין מי שיתפורר לה, או יילך ויחפש משהו יחד עמה, אפילו לא חברה, לפחות חברה. אז מה אם היא מוכשרת, או מה שהבן מבלבל, כותבת-שמותבת, אצלה הכל אחרת, הכל! שלושה רחובות שאיבדו את עצמם בתוך המדרחוב, נדרשו כדי לספר את סיפור החיזור הרומנטי, על כל שלבי בחירת האולם, הרב, התפריט, הפרחים, המוזיקה, השמלה, האיפור, התכשיטים, הזר...

אין לך נר! הצטווה החמות לעתיד ליד חנות מנומנמת של דברי מתיקה אשר השלט 'תכף אשוב' נתלה עקום, על גב דלתה. לא! את צוחקת עלי, אני מתעלפת. נכון, שאת צוחקת עלי? נרעדה החמות, מתקלת את רגלי האנפה שלה זו בזו נוכח פתח החנות הנעולה. סוכריות צבעוניות מכל מיני גדלים, מכל מיני סוגים, סוכריות טופי, סוכריות שוש, מנטה, פירות, דבש... תיכף, תיכף אשוב, הבטיח בעל החנות. אז הבטיח, אז מה. גם אח שלה הבטיח צלם טוב אחד, מנוסה, מקצועי, מצלם מה שמבקשים, ועוד נותן במתנה זוג אלבומים, והגרלה אחת כלולה במחיר; וברגע האחרון, אתמול, כשחזרה הביתה עם סוגר פלסטיק שבור בחיבור הקדמי של החזייה, ומין דיבור זהיר בקשר לירח דבש בטבריה, שני לילות, כי אין ברירה – התקשר אחיה לומר שצר לו. אבל במכה אחת גילח אותו הבנק. כן, מה שהיא שומעת. אבל רגע, לא נשאר לה בעצם משהו מכל החסכוניות?

אבל את הצלם אני הייתי צריכה להביא, רק את הצלם, אתה הבטחת! שלא ברצונה ייללה. אפלה ירדה פתאום במוחה על התמונה ההיא, האחת, וליתר ביטחון התיישבה. מצטער, את אחותי הקטנה והכל, אמר מי שלוה לאי פעם מחסכוניותיה, והחזיר בלי שום ריבית, לאט-לאט, אבל אני לא יכול לגנוב בשבילך, מה לעשות שהמשכנתא סוף סוף אושרה לנו? זהו, זה המצב. אל תדאגי, לא נבוא לאולם בידיים ריקות, נביא איזה זר, אבל רגע, מה את משתוללת בכלל?! על ההתחלה מקבלת דירה! די נו, כולה חתונה...

אביה התערב. נבגד. צרחני. מאוים. טוב, טוב, מאז החתונה הזאת הצרות לא הפסיקו ליפול לו על הראש, הוא ישלים את החסר, אבל רק את זה! בינתיים היא תהיה חייבת לו. היא ובעלה. כן, גם הוא. כי אחרי החתונה, הוא שוב יבלע הכל בשבילה, החתן... יום, קירקגור ו... מושט! פתאום נזכרה. בכל. בהקלה. מרתחה את אבא שלה עוד יותר. כן, לפני שבוע צפו היא והחתן במושט. יצאו מהסרט של ברסון, נכון, ברסון הגאון, בקולנוע פאריז, מחזיקים ידיים, מתנדנדים קצת, לרחוב הירקון בתל-אביב. ביקשו לחצות את

הכביש, ועמדו שעה במקום. שעה. לא מסוגלים לזוז. לאן הסתלק כל זה? והרי עד עכשיו היא בסרט. גם כששכחה את כל זה, היא בפנים. לגמרי. וזה הלא כמו לשאול איך שבעה זבובים בכלה אחת. מכה אחת? היא. ומושט. בעצם, מה רצתה שם מושט? אף פעם לא היה ברור. אולי בגלל זה?

היתה מוותרת על הדירה הזאת, המעליבה, על הזר שהצטווה להיות מעתה שיחזור היסטורי של זר המלכה האם, תריסר ורדים ננסיים טריים, בצבע ורוד לילך... אהה, בחום הזה, בעצמה תשרך רגלי אנפה דקיקות לבנייהודה ותזמין, כן, הרי רק היא יודעת איך זה נראה, רק על עצמה אפשר, בכל העסק ביש הזה, לסמוך, מזל שלפחות חנות הפרחים ההיא עוד חיה, כי זאת, הוותיקה, של הברים, התקיימה בקושי; בקושי נשארה להם סחורה, מדפים פצועים, פרצופים נכלמים. ההזימחות שלהם חיבקה את הלקוחה הזרה, והחמות לא זכרה להם חסד נעורים. למה כולם ברחו ממושט? ככל שברחו, כך הלכה והתאיינה. וחייט הורג? ממתני? זבובים? סיפורי בדים. הסיטה עיניה מהחסר המסנוור.

תכף אשוב, תיכף אשוב, צחק מוכר הסוכריות גם בדרך חזרה, כשטילטלה שקית ניילון מהודרת, ריקה, למזכרת אולי אחרונה, שבאמת בירכה 'אופנת שלום, שלום ולהתראות', ומיהרה להדביק את רגלי האנפה המנתרות של חמותה, משקרת לה שתסתדר כבר עם הבד היקר מאלנבי, כי חבל, וגם תמצא תופרת זולה, כן, טובה, בטח, הרי ברור שהיא יודעת שאין זמן, ודווקא אימא שלה כן תעזור, מה פתאום?! מי אמר! אימא שלה כל-כך שמחה בחתונה הזאת, בחיי, כולם... סוכריות. סוכריות לפי משקל, סוכריות בשקיקים, בצנצנות, סוכריות למסיבות, לחתונות ולימי הולדת, החנות המבטיחה עוד היתה סגורה ומסוגרת, אבל כולם שמחו. כולם.

אחיה נישא באולמות הכי יפים בשכונה, בחתונה מפוארת, אחותה נישאה פעמיים, והכול במימון האב או בהשתתפותו. היא הוטלה כמו חישוק על צווארו של אחובה. מכוללת. מוגדלת לעייפה. יש להם כסף, מריחים, תראי איך הוא מסתכל עלייך, אין לזה מחיר, אמר האב, וסוף-כל-סוף לבש מכנסיים קצרים, כשהחתן הגיע בפעם הראשונה אל ביתם, להכיר את ההורים, את המשפחה, לקחת מידם את הבת האחרונה, הלא-מתוכננת. שלום, שלום ולהתראות. היא כלולה במחיר. רגע, במחיר המלא או בחינם? גם זה עוד היה בחזקת נעלם. בטנה קירקרה מרעב. חכי מושט, חכי. הזיכרון, את מה הוא מאמין שהוא מצלם כשהוא מצלם? או מצלק? את השכחה. היא עשויה גם משכחה.

אין כל-כך מה להכיר אצלי, הזהירה אותו, מלטפת את פניו הנדהמות. אבל הוא אמר שהוא מתחתן איתה, לא איתם. איתה. ככה שלמחרת תפרה תפרים אחרונים אחראים בשמלת כלולותיה, מעשה דימונה הקודח, מעשה ידיה החרוצות, הנחושות, ושקטה מתמיד ניגשה עמה אל המראה שבארונה.

לא, לא תעז. הביטה בשמלת סמרטוטי הספונג'ה החלביים שהטליאה לעצמה,

שלוש בחבילה מהסופר, שלוש חבילות, שלא יחסר, ובגרושים, בגרושים שנותרו לה מהחסכונות, ואמרה שהפעם הפר תפר את הצו העתיק ההוא, הטיפשי ההוא, וכן תיראה לעיניו בטרם עת, לבושה בשמלת כלולותיה.

ככה. כן.

– זאת. כן.

– מה יקרה?

קפיצה של אמונה, התפלסף קירקגור. שבעה זכוכים במכה אחת. אחד לאחד מנתה אותם בראשה. מוסיפה להם גם שלא מן המשפחה. ואחר שבה ומנתה אותם, חגה, כה וכה, מול המראה. מתקינה את החלק העליון. מיישרת את החצאית. מורידה אותה מעט. מתגרדת מן הבר. שבעה! מן האחרון אל הראשון, וממנו שוב אל האחרון, בתענוג מנתה. בבכי. ומחדש. עוד יומיים בסך הכל. יומיים.

נשכבה על מיטתה הסתורה מיני גזירי בדים גסים וחוטים ומחט ענקים שאבדה, ושמה על ראשה את שקית הניילון. מהדקת סביב צווארה את הפתח משל היה נזר עדיים קטן מכפי מירתה. חזק סגרה. חתמה. לא, לא אשוב. שלום אהובי, נסיכי הטוב, כמה צר לי, אל תכעס, שלום שלום, ולא להתראות. הנה, ההינומה. כן, ההינומה! גם ממנה שכחה. והלא דרושה היתה גם הינומה... הנה, השקית... המלאה... עד עכשיו, זכרה ולא זכרה.